

tats subministraments han de complir en qualsevol cas el que estableix per a ells el present Reglament amb la finalitat de garantir l'obtenció de les dades per a la facturació correcta de les tarifes que els siguin aplicables.

Una vegada desaparegut el sistema tarifari integral, s'han d'aplicar a aquests equips els perfils de consum que s'estableixin a l'efecte d'acord el que assenyala l'article 31.1 d'aquest Reglament.

CAP DE L'ESTAT

16535 REIAL DECRET LLEI 8/2007, de 14 de setembre, pel qual es modifiquen determinats articles de la Llei 23/1992, de 30 de juliol, de seguretat privada. («BOE» 225, de 19-9-2007.)

La Llei 23/1992, de 30 de juliol, de seguretat privada, regula la prestació per persones privades, físiques o jurídiques, de serveis de vigilància i seguretat de persones o de béns, que tenen la consideració d'activitats complementàries i subordinades respecte a les de seguretat pública.

Per a la prestació d'aquests serveis, tant les empreses com el personal de seguretat han de complir una sèrie de requisits, entre els quals destaquen l'exigència que les empreses de seguretat adoptin la forma societària, que tinguin un capital social en la quantia mínima que es determini, que disposin de determinats mitjans materials i humans i que prestin certes garanties per atendre el compliment de les obligacions derivades del seu funcionament. Així mateix, pel que fa al personal de seguretat, la normativa vigent exigeix l'obtenció d'una habilitació amb el caràcter d'autorització administrativa, i a aquest efecte s'ha d'acreditar el compliment de determinats requisits tant personals com acadèmics.

L'exigència d'aquests requisits es basa en el fet que la naturalesa de les funcions que s'han d'exercir, atès que són complementàries i subordinades de les de seguretat pública, requereix que s'estableixin una sèrie de controls rigorosos que garanteixin la prestació dels serveis corresponents per empreses solvents, qualificades, i dotades dels mitjans necessaris i adequats, i així ho ha posat de manifest el Govern espanyol a la Comissió Europea en reiterades ocasions.

No obstant això, el Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees, en la Sentència de 26 de gener de 2006, ha analitzat la compatibilitat de la regulació que estableix la Llei 23/1992, de 30 de juliol, amb el dret comunitari i ha considerat que l'excepció d'ordre públic no empara en aquest supòsit l'exclusió de les llibertats d'establiment i de prestació de serveis dins de la Comunitat, previstes als articles 43 i 49 del Tractat Constitutiu.

En síntesi, els requisits que, en virtut de la dita Sentència, suposen restriccions a la llibertat d'establiment i a la lliure prestació de serveis en el marc de la Unió Europea, són els següents:

En primer lloc, el Tribunal entén que el fet que, pràcticament en tots els casos, les empreses de seguretat privada hagin de ser persones jurídiques suposa una restricció al dret d'establiment que no està justificada per raons de seguretat pública, i hi ha altres mitjans menys restrictius per assolir l'objectiu de la protecció dels destinataris de les prestacions de seguretat privada, com ara el dipòsit d'una fiança o la subscripció d'un contracte d'assegurança.

Respecte a la constitució de garanties, el Tribunal assenyala que la normativa espanyola enjudiciada exi-

geix el dipòsit d'una fiança en un organisme espanyol, la Caixa General de Dipòsits, per respondre a les eventuais responsabilitats o al pagament de multes, sense tenir en compte les garanties constituïdes, si s'escau, a l'Estat membre d'origen.

Quant a les disposicions que fixen una plantilla mínima per a les empreses de seguretat, el Tribunal de Justícia entén que s'han d'analitzar com a un obstacle a la llibertat d'establiment i a la lliure prestació de serveis, en la mesura que fan més onerosa la constitució de sucursals o filials a Espanya i dissuadeixen les empreses de seguretat privada estrangera d'oferir els seus serveis en el mercat espanyol. Com a excepció, el Tribunal considera que l'exigència d'una plantilla mínima en les empreses dedicades al transport i distribució d'explosius està justificada.

Pel que fa a l'exigència que el personal de seguretat privada tingui una autorització administrativa específica o habilitació, expedida per les autoritats espanyoles, la Sentència assenyala que la normativa espanyola no preveu la possibilitat de prendre en consideració els requisits que ja hagin estat acreditats per cadascun dels integrants del personal d'aquestes empreses al seu Estat membre d'origen.

Finalment, la Sentència indica que, en relació amb la professió de detectiu privat, s'han d'efectuar les modificacions normatives necessàries per garantir el reconeixement mutu de les qualificacions professionals per exercir aquesta activitat.

Com a resultat del pronunciament, atès que l'execució d'aquest tipus de sentències no la porta a terme el mateix Tribunal, sinó que implica una actuació positiva per part de l'Estat membre en qüestió, aquest Estat membre, en virtut de l'article 228 del Tractat de la Comunitat Europea, està obligat a adoptar les mesures necessàries per a l'execució de la Sentència al·ludida en els seus propis termes.

En seguiment, doncs, de la doctrina del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees sobre la manera en què s'ha de donar correcte compliment a les seves sentències, la possible compatibilitat entre una norma nacional i una norma comunitària, fins i tot d'efecte directe, s'ha d'eliminar definitivament mitjançant disposicions internes de caràcter obligatori que tinguin el mateix valor jurídic que les que s'hagin de modificar.

Per tot això, els articles de la Llei 23/1992, de 30 de juliol, afectats per la Sentència en qüestió, s'han de reformar mitjançant una norma amb força de llei, i en aquest cas s'ha de complir la condició que estableix l'article 86 de la Constitució, referent a l'existència d'una situació d'extraordinària i urgent necessitat, perquè es pugui utilitzar amb aquesta finalitat l'instrument del reial decret llei.

En efecte, es dona l'existència d'un pressupòsit habilitador, al qual fa referència la jurisprudència del Tribunal Constitucional, en el qual la necessitat d'origen de la norma hagi de ser d'una naturalesa que no pugui ser atesa per la via del procediment legislatiu d'urgència, a causa de l'exigència de la seva immediatesa. En aquest cas, ens trobem davant una necessitat imprevista, provocada per la decisió del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees. Aquesta Sentència suposa en si mateixa el naixement d'una obligació de compliment que no es pot dilatar en el temps i que s'ha de concloure en el termini més breu possible.

Per això, és necessària una execució immediata; d'una banda, per l'obligació abans al·ludida, i, d'una altra banda, per impedir el sorgiment de situacions de fet ambigües, que lesionin la lliure concurrència en el sector.

De manera complementària, el present Reial decret llei també preveu l'obligació de fer les adaptacions de naturalesa reglamentària imprescindibles per a la completa execució del contingut de la Sentència. Aquestes modificacions, que exigeixen l'habilitació legal prèvia que proporcionen, precisament, els canvis que aquest Reial

decret llei incorpora a la Llei 23/1992, de 30 de juliol, de seguretat privada, es concreten en una modificació immediata del Reglament de seguretat privada, aprovat pel Reial decret 2364/1994, de 9 de desembre.

En virtut d'això, en ús de l'autorització concedida per l'article 86 de la Constitució, a proposta del ministre de l'Interior i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 14 de setembre de 2007,

DISPOSO:

Article únic. *Modificació de la Llei 23/1992, de 30 de juliol, de seguretat privada.*

La Llei 23/1992, de 30 de juliol, de seguretat privada, queda modificada de la manera següent:

U. L'article 1 queda redactat de la manera següent:

«Article 1.

1. Aquesta Llei té per objecte regular la prestació per persones, físiques o jurídiques privades, de serveis de vigilància i seguretat de persones o béns, que tenen la consideració d'activitats complementàries i subordinades respecte a les de seguretat pública.

2. Als efectes d'aquesta Llei, només poden exercir activitats de seguretat privada i prestar serveis d'aquesta naturalesa les empreses de seguretat i el personal de seguretat privada, que està integrat pels vigilants de seguretat, els vigilants d'explosius, els caps de seguretat, els directores de seguretat, els escortes privats, els guardes particulars del camp, els guardes de caça, els guardapesques marítims i els detectius privats.

3. Les activitats i serveis de seguretat privada s'han de prestar amb respecte absolut a la Constitució i amb subjecció al que disposen aquesta Llei i la resta de l'ordenament jurídic. El personal de seguretat privada s'ha d'atenir en les seves actuacions als principis de integritat i dignitat; protecció i tracte correcte a les persones, i ha d'evitar abusos, arbitrarietats i violències i actuar amb congruència i proporcionalitat en la utilització de les seves facultats i dels mitjans disponibles.

4. Les empreses i el personal de seguretat privada tenen obligació especial d'auxiliar les Forces i Cossos de Seguretat en l'exercici de les seves funcions, de prestar-los la seva col·laboració i de seguir les seves instruccions en relació amb les persones, els béns, establiments o vehicles dels quals tingui encarregada la protecció, vigilància o custòdia.»

Dos. L'article 7 queda redactat de la manera següent:

«Article 7.

1. La prestació de serveis de seguretat privada a què es refereix l'article 5 d'aquesta Llei l'han de portar a terme empreses de seguretat, que poden revestir la forma de persona física o de persona jurídica.

2. Per prestar els serveis i activitats de seguretat privada que preveu aquesta Llei, les empreses de seguretat han d'obtenir l'autorització administrativa oportuna pel procediment que es determini per reglament, i a aquest efecte han de complir els requisits següents:

a) Tenir per objecte social exclusiu tots o algun dels serveis o activitats que preveu l'article 5.

b) Tenir la nacionalitat d'un Estat membre de la Unió Europea o d'un Estat part en l'Acord sobre l'Espai Econòmic Europeu.

c) Tenir els mitjans humans, de formació, financers, materials i tècnics que es determinin per reglament. En particular, quan es prestin serveis per als quals es necessiti l'ús d'armes, s'han d'adoptar les mesures que en garanteixin l'adequada custòdia, utilització i funcionament, de la manera que es determini.

d) Subscriure un contracte d'assegurança de responsabilitat civil o constituir altres garanties financeres en la quantia i amb les condicions que es determinin per reglament.

e) Constituir la fiança que es determini per reglament a disposició de les autoritats espanyoles per atendre les responsabilitats que derivin del funcionament de l'empresa per infraccions a la normativa de seguretat privada.

3. Als efectes que preveuen les lletres d) i e) de l'apartat 2, s'han de tenir en compte els requisits ja exigits a l'Estat membre d'origen pel que fa a la subscripció del contracte d'assegurança de responsabilitat civil o altres garanties financeres, així com pel que fa a la constitució de fiances.

4. Les empreses de seguretat, tant si són persones físiques com jurídiques, autoritzades per a la prestació de serveis de seguretat privada d'acord amb la normativa de qualsevol dels estats membres de la Unió Europea o dels estats part en l'Acord sobre l'Espai Econòmic Europeu, s'han d'inscriure en el Registre d'empreses de seguretat que es porta al ministeri de l'Interior, i a aquest efecte han d'acreditar la condició d'empreses de seguretat i el compliment dels requisits que estableix aquesta Llei, de la manera que es determini per reglament.

5. La pèrdua d'algun dels requisits indicats produeix la cancel·lació de la inscripció, que acorda el ministre de l'Interior, en una resolució motivada dictada amb audiència de l'interessat.

6. Sense perjudici del que disposen els apartats anteriors, a les empreses de seguretat que tinguin per objecte exclusiu la instal·lació o manteniment d'aparells, dispositius i sistemes de seguretat, així com l'assessorament i planificació d'activitats de seguretat, se'ls pot eximir del compliment d'algun dels requisits inclosos en aquest article, quan es determini per reglament.»

Tres. L'article 9 queda redactat de la manera següent:

«Article 9.

1. Quan les empreses de seguretat revesteixin la forma de persona jurídica, han de complir els requisits que estableix la legislació mercantil.

2. Les empreses a què es refereix l'apartat anterior estan obligades a comunicar al Ministeri de l'Interior qualsevol canvi que es produeixi en la titularitat de les accions o participacions i els que afecten el seu capital social, dins dels quinze dies següents a la modificació.

3. Així mateix, en un termini igual, han de comunicar qualsevol modificació dels seus estatuts i qualsevol variació que sobrevingui en la composició personal dels òrgans d'administració i direcció de les empreses.»

Quatre. L'article 10 queda redactat de la manera següent:

«Article 10.

1. Per exercir les funcions de seguretat privada, el personal a què es refereix l'article 1, apartat 2, d'aquesta Llei, ha d'obtenir prèviament l'habilitació corresponent del Ministeri de l'Interior, amb el

caràcter d'autorització administrativa, en un expedient que s'instrueix a instància del mateix interessat.

2. Per obtenir l'habilitació que indica l'apartat anterior, els aspirants han de complir els requisits següents:

- a) Tenir la nacionalitat d'algun dels estats membres de la Unió Europea o d'un Estat part en l'Acord sobre l'Espai Econòmic Europeu.
- b) Ser major d'edat i no haver excedit, si s'escau, l'edat que es determini per reglament.
- c) Tenir l'aptitud física i la capacitat psíquica necessàries per exercir les funcions.
- d) Superar les proves oportunes que acreditin els coneixements i la capacitat necessaris per exercir les seves funcions.
- e) No tenir antecedents penals.
- f) No haver estat sancionat en els dos o quatre anys anteriors per infracció greu o molt greu, respectivament, en matèria de seguretat privada.
- g) No haver estat separat del servei en les Forces Armades, Forces i Cossos de Seguretat, ni haver exercit funcions de control en les entitats, serveis o actuacions de seguretat, vigilància o investigació privades, ni del seu personal o mitjans, com a membres de les Forces i Cossos de Seguretat, en els dos anys anteriors.
- h) No haver estat condemnat per intromissió il·legítima en l'àmbit de protecció del dret a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge, del secret de les comunicacions o d'altres drets fonamentals, en els cinc anys anteriors a la sol·licitud.

3. Els nacionals d'estats membres de la Unió Europea o d'estats part en l'Acord sobre l'Espai Econòmic Europeu, l'habilitació o qualificació professional dels quals s'hagi obtingut en algun d'aquests estats per exercir-hi les funcions de seguretat privada, poden dur a terme activitats o prestar serveis de seguretat privada a Espanya, sempre que, amb la comprovació prèvia del Ministeri de l'Interior, s'acrediti que compleixen els requisits següents:

- a) Tenir alguna titulació, habilitació o certificació expedida per les autoritats competents de qualsevol Estat membre o d'Estat part en l'Acord sobre l'Espai Econòmic Europeu, que els autoritzi per exercir-hi funcions de seguretat privada.
- b) Acreditar els coneixements, formació i aptituds equivalents als exigits a Espanya per exercir les professions relacionades amb la seguretat privada.
- c) Tenir coneixements de llengua castellana suficients per al normal exercici de les funcions de seguretat privada.
- d) Els que preveuen les lletres b, e, f, g i h, de l'apartat 2 d'aquest article.

4. La manca o insuficiència de coneixements o aptituds necessaris per exercir les activitats de seguretat privada a Espanya dels nacionals d'estats membres de la Unió Europea o d'estats part en l'Acord sobre l'Espai Econòmic Europeu es pot suplir per aplicació de les mesures compensatòries que preveu la normativa vigent sobre reconeixement de qualificacions professionals.

5. La pèrdua d'algun dels requisits indicats produeix la cancel·lació de l'habilitació, que acorda el ministre de l'Interior, en una resolució motivada dictada amb audiència de l'interessat.

6. La inactivitat del personal de seguretat per un període superior a dos anys exigeix que se sotmeti a noves proves per poder exercir les funcions que li són pròpies.»

Disposició addicional única. *Modificacions en la regulació de l'activitat de detectiu privat.*

En el termini de dos mesos des de l'entrada en vigor d'Aquest Reial decret Llei, s'han de portar a terme les modificacions reglamentàries necessàries per garantir el reconeixement mutu de les qualificacions professionals per exercir l'activitat de detectiu privat.

Disposició derogatòria única. *Eficàcia derogatòria.*

1. Es deroguen totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin, contradiguin o siguin incompatibles amb el que disposa aquest Reial decret Llei.

2. No obstant això, les previsions que conté el Reglament de seguretat privada, aprovat pel Reial decret 2364/1994, de 9 de desembre, per a les quals calgui, en virtut del que preveu aquest Reial decret Llei, una modificació posterior, continuen sent aplicables fins que es faci l'adaptació reglamentària esmentada.

3. Les modificacions reglamentàries a què es refereix l'apartat anterior s'han d'adoptar en el termini de dos mesos des de l'entrada en vigor d'aquest Reial decret Llei.

Disposició final única. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 14 de setembre de 2007.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

MINISTERI D'AFERS EXTERIORS I DE COOPERACIÓ

16536 *APLICACIÓ provisional de l'Acord de seu, privilegis i immunitats entre el Regne d'Espanya i l'Empresa comuna europea per a l'ITER i el desenvolupament de l'energia de fusió, fet a Madrid el 28 de juny de 2007. («BOE» 225, de 19-9-2007.)*

ACORD DE SEU, PRIVILEGIS I IMMUNITATS ENTRE EL REGNE D'ESPANYA I L'EMPRESA COMUNA EUROPEA PER A L'ITER I EL DESENVOLUPAMENT DE L'ENERGIA DE FUSIÓ

El Regne d'Espanya en qualitat d'Estat amfitrió (d'ara endavant anomenat «Espanya»), i l'Empresa comuna europea per a l'ITER i el desenvolupament de l'energia de fusió «Fusion For Energy» (d'ara endavant anomenada «l'Empresa comuna»), d'ara endavant anomenats conjuntament «les parts»,

Vista la Decisió del Consell 2007/198/Euratom, de 27 de març de 2007, per la qual s'estableix l'Empresa comuna europea per a l'ITER i el desenvolupament de l'energia de fusió i per la qual se li confereixen avantatges (1) (d'ara endavant anomenada, «la Decisió 2007/198/Euratom»),

(1) DO L 90 de 30.3.2007, p. 58.